



Владика Николај

Изгинули бранећи Европу

Господо и пријатељи!

Дошао сам из Србије, из Европске поноћи. Тамо нигде ни зрачка светлости. Сва је светлост побегла са земље на небо и једино нам одозго светли. Па ипак, ми нејаки у свему, сада овако, јаки смо у нади и вери, у скоро свануће дана. Захвалан сам лорду архиепископу, Кентеберијском, који ми је омогућио да на свети Видовдан, овог лета господњег 1916. године, у овој прекрасној цркви Светог Павла, пред Његовим Величанством, краљем Цорцом Петим и најугледнијим Енглезима могу да вам се обратим.

Господо и пријатељи! Цео дан јуче, провео сам разгледајући овај величанствени храм, који је понос Енглеске и Хришћанства. Ја сам видио, да је он саграђен од најскупоценијег материјала, донешеног из разних крајева империје, у којој сунце не залази. Видео сам, да је саграђен од гранита и мермера, које су испирали таласи стотине мора и океана. И да је украшен, златом и драгим камењем, донетим из најскупоценијих рудника Европе и Азије.

И уверио сам се, да се овај храм, с правом убраја, у једно од архитектонских чуда света.

Но, господо и пријатељи! Ја долазим из једне мале земље на Балкану, у којој има један храм, и већи, и лепши, и вреднији, и светији, од овог храма. Тај храм, се налази у српском граду Нишу, и зове се ЋЕЛЕ КУЛА. Тај храм, је сазидан од лобања и костију мог народа. Народа који пет векова стоји, као стамена брана Азијатском мору, на јужној капији Европе. А кад би све, лобање и кости, биле узидане, могао би се, подићи храм, триста метара висок, толико широк, и дугачак, и сваки Србин, би данас, могао подићи руку и показати. Ово је глава, мога деде, мога оца, мога брата, мога комшије, мога пријатеља, кума. Пет векова, Србија лобањама и костима својим, брани Европу, да би она живела срећно. Ми смо тупили, нашим костима Турске сабље, и обарали дивље хорде, које су срљале као планински вихор на Европу. И то, не за једну деценију, нити за једно столеће, него

за сва она столећа, која леже између Рафаела и Шилера. За сва она, бела и црвена столећа, у којима је Европа, вршила реформацију вере, реформацију науке, реформацију политике, реформацију рада, реформацију целокупног живота. Речју. Када је Европа, вршила смело кориговање, и Богова, и људи из прошлости, и када је пролазила кроз једно чистиштиште, телесно и духовно. Ми смо, као стрпљиви робови, ми смо се клали са непријатељима њеним, бранећи улаз у то чистиштиште. И другом речју. Док је Европа, поста-

јала Европом, ми смо били ограда њена, жива и непробојна ограда, дивље трње око питоме руже. На Видовдан, 1389. године, Српски кнез Лазар, са својом храбром војском, стао је на Косову Пољу, на браник Хришћанске Европе, и дао живот, за одбрану Хришћанске културе. У то време, Срба је било колико и вас Енглеза. Данас их је, десет пута мање.

Где су? Изгинули, бранећи Европу.

Где су? Изгинули, бранећи Европу.

Сада је време, да Европа Србији врати тај дуг.



А шта сада мислите о

турским серијама?